

Végzetgyök

Villanásnyi fény, másodpercnyi sistergés, és valaki a zárt ajtónablakon át is bejön. mint a gömbvillám. Előzőleg falhoz vágtam a vekkere-met. mint Luther Márton a kalamárist. Ha kinyitom a szemem (vagy azt álmodom, hogy kinyitom), a hajnali derengésben két trigonális szemüveg-lencsét látok, meg égnek meredő szarvakká sodort drótkefe haját. A padlón a ripityára tört számlap szétszóródott szilánkjai. A nagymutató hasát fölfelé fordító ízeltlábúként hentereg, ennek ellenére hallom a monoton ketyegést. Olyan ez, mintha tudomásul akarnák vétetni, hogy létezhet, ami nem lehetséges. Ideje összekapni magam, de épp az idővel nem stimmel valami. Hatkor elmaradt a mechanikus károgás, amire várni már a beidegződésemé vált. Ha elmaradt, a vekkert odavágnom se volt miért. Lehet, hogy nem *már* van csöndben, hanem *még*? Félkönyékre támaszkodva meredek a homályba, és várom az eszelős rikácsolást, *kelj föl, kelj föl, kelj föl*. Menj lapot szemlézni, menj szemet rongálni, menj hátgerincet görnyeszteni, ez a mentsvárad, ha kicsöppensz belőle, miből fizetsz villanyszámlát? Fizetni már semmit sem kell, hallok egy fisztulás (me)fisztulás hangot, köszönd a kény-szerhelyzetnek, amibe én hoztalak. Jöhettem volna végrehajtóként is, de tudom, hogy nincs semmi lefoglalnivaló, csak koszlott-foszlott ócskaságok, se egy laptop, se egy pecsétgyűrű, se egy perzsaszőnyeg, még restaurált rózsafaasztalod sincs, csak egy fűrészbakon álló gyúródeszka, no meg porfogók, minden mennyiségben, és azok közt sem akad fóliáns, ami ér annyit, rendbe hozható veled a számlád. Valahogy rá kellett döbbszentnem téged, ebből a helyzetből nincs más kikecmergés, csak amit én ajánlok, ezt célozza az áram azonnali kikapcsolása, mert te ugyanis villany nélkül nyomorult vagy, mosdatlan leszel és borostás, ha se bojlered, se villanyborotvád, cserébe viszont rohanvást készülődöd sem kell, mert úgyszincs már hová menned,

én azt is elintéztem, hogy akiket illet, tudják, nem fogsz többé lapokat szemlézni, a toprongyost kiradírozhatják az állományból. Duruzsol valaki a fülembbe, akit még csak nem is látok, ezért megpróbálok kikapogatni a kislámpát, amibe spórolásként csak tizenöt voltos körtét csavartam, olyan kis fényt talán nem sajnálnak tőlem, de az sem ég. Miféle ördögi gyorsaság ez, egy perccel a végzés után már semmi sem világít? Álljon meg a menet, förmedek magamra, mielőtt még azt hinnénk, hogy léteznek rejtelmes áramkikapcsolók, próbáljunk meg észnél lenni, a körtében elszakadhatott az izzószál, nem kell hozzá senki beavatkozása. A többi, amit gondolok, szintén képtelenség: tegnap nem tökélethették el, hogy a mai késés miatt kirúgnak, egy napja senki sem tudhatta, hogy mi lesz ma. Senki, csak én, hallom a hangot, én, aki szerinted itt se vagyok, aki kitaláltam, hogy mitől lennél kénytelen stande pityere eladni, amire vevő vagyok. De ez baromság, ordítok fel kétségbeesetten, s közben azt fülelem, dörömböl-e a szomszéd, és üvölti-e, hogy ő egész éjjel keccsölt, aki nem hagyja aludni, önző vadbarom. Ijesztően teljes a csönd, senkit se vertem föl álmából, tehát az, hogy ordítottam, csak kába révület. De más sincs rendben, hivatalos közeg nem száll ki ilyen korán, hivatalos közeg előzőleg papírt küld. Papír kell, hallom a kérdést, tessék papír, végzés áramszolgáltatás megszüntetéséről. De nincs itt senki, kötöm az ebet a karóhoz, rosseb abba, aki szórakozik velem. *Rosseb* helyett csaknem más szót használtam, de szerencsére óvatos voltam, mert még épp az hiányzik, hogy én fessek őt a falra. Na, látom, ha bármilyen gyilok foghatna rajtam, te itt helyben lemészárolnál, kajánkodik a hang, de nem lenne igazad, inkább meg kéne köszönnöd, hogy – hála nekem – nem kell többé éhbérért közhülyék közhülyeségeit előcsócsálnod a még gyagyasabbaknak. Ez a munka nemcsak számodra volt megalázó, de arcpirító volt még nézni is. Márpedig én nem fogom megköszönni, robban ki a mérgem. Nekem nem derogált ez a munka, hajnaltól kettőig voltam rabszolga, utána azzal foglalkoztam, amivel akartam, enélkül meg éhen fogok dögölni. szóval a rosseb abba, aki így belepizskált az utolsó esélyembe! A te utolsó esélyed én vagyok, vágja rá, nem bírtam már nézni, hogy mihez adod le magad, ezért kicsit felgyorsítottam a tempót. Igaz persze, hogy az elkárhoztatásod nekem is kezdett a körmömre égni, mivel bizonyos értelemben rabszolga vagyok magam is, a határidők rabszolgája, Ekkor megálljt intve ráripakodok, most már tudni akarom, ki az ördög maga, és mit keres a lakásomban? Úgy vélem, ki kell dörgölnöm a szememből a csipát, hogy lássam, kivel van dolgom, de csipa nélkül se látok szarvakat, se patát, tehát van rá esély, hogy ez a nyomorult nap meg el sem kezdődött, a villany kikapcsolása se történt meg,

dolgozni is elmehetek s a vekker rikácsolása is odébb van. Azt kérdezed, ki vagyok, hallom a morfondírozást, hát lássuk csak. Hogy ki vagyok, azt szerintem te pontosan tudod, csak nem *mered* tudni, de megbocsáss, álkérdésekkel bibelődni nincs időm, tudniillik léteznek rajtad kívül is, akikkel ma kell letárgyalnom az elkárhoztatásukat. Tárgyalás, próbálok gúnyos hangot megütni, én inkább nevezném kész helyzet elé állításnak, illetéktelen behatolásnak, hatásvadász rémisztgetésnek, sőt visszaélésnek azzal, hogy többé-kevésbé még alszom! Akkor hadd kárpótoljalak azzal, hogy neked biankó szerződést ajánlok, ami nálunk nem szokás. Személyre szóló kedvezményként az eufóriád elfogadható részletekben vagy egészben, a kötelezettségeid pedig csak akkor esedékesek, ha már ki tudod jelenteni, hogy a falhoz vágott vekkert nem akarnád megreparáltatni. Tekintsd ezt megbecsülésem jelének. Az a baj, dűnnyögök, hogy ezt a históriát én sehogysen tudom elhinni. Pedig csak emésztgesd, mondja s aggodalom van a hangjában, legjobb, ha dűlőre jutsz magaddal, mert ahogy elnézlek, akkora benned a feszültség, hogy még a végén megpattan egy ér az agyadban. Tudomásul kéne venned a helyzetet: hívtál, megjelentem. Hívta a rosseb, fakadok ki, eszem ágában sincs eladni a lel, s félbehapom a mondatot, ő meg csúfondárosan lecsap rá, na, mit nem adsz el, bökd ki, *lelkecském!* Egyébként jól tudom, hogy mi zavar, új évezredben vagyunk, és neked, felvilágosult értelmiségi létedre nem illik hinned bennem, ráadásul pont úgy rettegsz a fellengzősségtől, mint én a tömjénfüsttől. Na, *gebaszt*, csap a szájára, ezt nem volna szabad mondanom, tilos rávezetnünk titeket a lényegre, ahogy a gátlásaitokon is magatoktól kell túljutnotok. Bezzeg könnyű a dolga Belialnak meg Asmodeusnak a vállalkozókkal, vagy Isacaronnak a menedzserekkel, azokat nem kell győzködni, kapva kapnak egy ilyen ajánlaton, csak nekem kell örökké veletek, skrupulózus lateinerekkel kínlódnom. Örökké? Azért közölünk se mindenkit kell győzködni, dögivel találhat prononszírozott értelmiségit, aki epedve várja, hogy valaki vevő legyen a lelkére. Nem is értem egyébként, mi szüksége rám, hozzájuk képest én egy senki vagyok, engem úgy szokás kezelni, mintha nem is léteznék, ugyanis... Ne részletezd, vág a szavamba, az érzést ismerem, de az, hogy engem ki kezel így, és miért, most nem tartozik ide, legyen elég, hogy számomra igenis fontos a megszerzésed. A dolog úgy van kifundálva, hogy vihetek akár naponta féltucat lelket is, attól még nem biztos, hogy lesz elszámolható teljesítményem. Tudniillik aki túl könnyen adja el magát, rögtön értéktelenné is teszi a tranzakciót, hiszen megszűnik a szó igazi értelmében értelmiséginek lenni, de bezzeg rovincsoláskor én kapok szemrehányást, amiért ilyenekre pazaroltam

a varázslati tőkét. Mindig a kortársi protokollba tartozó, minőségi lelkekért gyötörnek, én meg hiába mondom, hogy ez képtelenség, mert vagy kvalifikált kitűnőség valaki, vagy a protokollba tartozik, a kettő együtt nem létezik, a cégnél ezt nem értik, de te, ugye, kapisgálsz? Ez az okoskodás gyanút keltően hasonlít arra, amit én szoktam már szinte rögeszmésen is hajtogatni, de az ő szájából nem lehet más, csak csalétek, nyilván azért ekhózza az én gondolataimat, hogy bátrabban adjam ki magam előtte. Hanem hát átlátok a szitán, és ha eddig túl engedékeny, sőt barátságos voltam, annak vége, tisztelt provokátor vagy ágens uram, hátrább az agarakkal, ilyen könnyen nem fog a bizalmamba férkőzni. Rá is förmedek, álljon meg a menet, nemhogy itt nem tartunk, de már azt sem értem, milyen alapon tegez? Nem őriztünk együtt libát, és bár ennek kifelé nem sok jele van, én a magam területén vagyok valaki, de mit tud felmutatni – maga? Kétségkívül be tudott surranni ide a zárt ajtón keresztül, de erre egy kvalitásos betörő ugyanígy képes! Válaszul kényszeredett sóhajt hallok, mintha őkelmét sértené, hogy kilétének bizonyítására kényszerül. Rendben van, mormolja, s aztán egy csattanást hallok, olyat, mintha kiment volna a biztosíték, és kékes füst terjeng, nna, talán erre is képes egy *srenker*? Kecskeszakállas fizimiskája átváltozik prófétai körbozonttá, és egy rogyant figura áll a szobámban. Megtapsolom a mutatóujjat, de kissé sértőnek érzem, hogy ilyen olcsó, mondhatni bazári szemfényvesztéssel próbál levenni a lábamról, mintha azt akarná tudtomra adni, hogy az ő köreikben ilyen kevésre taksálnak. Azzal vágok vissza, hogy megkérdezem, hát a háromágú szigony hol marad? Látogatóm erre nem is reagál, a saját sérelmeiről beszél valakihez, aki (föltartott feje azt jelzi), a plafon és az álmennyezet közti üregben, vagy annál is följebb rejtezhet, és érződik, hogy azzal a valakivel régóta zajló vitában áll, minek következtében minden, ami éppen történik, pro vagy kontra adaléka lesz valamelyikük álláspontjának. Hallanom kell, hogy az én iménti mondatom is kapóra jön neki, mert a fülem hallatára hivatkozik rá, és mélységes megbántottság rezeg a hangjában, ide vezet az, ahogyan bántok velem, itt az eredménye a degradálásnak, ez a fickó még a tegezést is kikéri magának, kétségbe vonja a démoni kompetenciámat, direkt derogál neki, hogy *csak* velem tárgyal. Mindig mondtam, ugye, hogy az ügyfeleim megérzik, ha nem számítok nektek, ha nem egyenrangúként kezeltek, de bezzeg ezt szóbahozni sincs jogom. Pedig épp a munkámhoz lenne rá szükség, hogy közismert, respektált sátán legyek, akkor a megkörmöztetett is másképp fogadnának. Ne mondd, hogy nem így van, mikor bizonyos kerubok a múltkor azt pedzegették, hogy vannak másodrendű *gyehennisták*, akik a fogyatékos

képességeikkel szinte kompromittálják a többieket, eszetek ágában se jutott ezt mindannyiunk közös sérelmének tekinteni, kiállni mellettem, inkább túrtétek, hogy holmi szeráfok és puttók szabják meg a mi értékrendünket. Csak a szárnyatokat vonogattátok, s a végén én lettem megbélyegezve, mint akit elvakít a pitiáner önzés és hiúság. Megérint a panaszos hangban lappangó fájdalom, mi több, a sérelme felzaklatóan ismerős, az én szájam ízét hasonlóknak szokták megkeseríteni. Köhintek egyet s ő ráeszmél, hogy hallom, amit mond, és el is kezd magyarázkodni, tudnod kell, hogy a magam szférájában egykor én is olyan renitensnek számítottam, akihez a kiforratlansága ellenére nagy reményeket fűznek, és eleinte, mármint pár ezer évig, komoly kísértenivalókat bíztak is rám. Csakhogy én senkivel szemben nem tettem hangfogót a számra, és persze mások lettek a kedvencek, akiknek az enyéimnél nagyobb hibákat el is lehetett nézni, belőlem meg mi lett, hát az, akit majd egyszer, ha muszáj, be lehet áldozni, fel lehet kínálni, hogy tessék, mi nem vagyunk klikk, nem védünk mindenkit, őt például nem fogjuk megvédeni, és ha ez nem tetszik, az közösségellenes magatartás, fel is út, le is út. A kifakadásán még most is úgy ütnek át a sérelmek, mintha frissek volnának, s azon kapom magam, hogy kezdenek megváltozni az érzéseim, már annak is esélyt adok, hogy ami történik, nem révület, nem kábulat, talán létezik, talán nem, de arról, amit mond, tapasztalatból tudom, hogy lehetséges. Mikor megszólalok, változtatok is a tónuson, árulja már el, kit tisztelhetek önben? Éppenséggel megmondhatom, feleli, de az hótziher, hogy a nevemet még a bűdös életben nem hallottad, engem ugyanis a felsorolásokból is ki szokás felejteni. Tehát: Samael vagyok, egy a „futottak még...”-ördögök közül. Egyébként, visszatérve a megjegyzésedhez, libát nem őriztünk együtt, de én téged azóta őrizlek, hogy leültél valamelyik betűgyártó gép mögé, és életedben először, te, a gyerek, kapásból azt a szót pöntyögted le hogy *nem*. Akkor rendeltek melléd. Mint micsodát, kérdezem, anti-nemtőt, óv-ördögöt? Mint olyan valakit, aki ügyel rá, hogy ne legyen belőled se ájtatos manó, se képmutatóbajnok. Szívesen vállaltalak, de azt még nem tudtam, hogy ezzel a sorsom megpecsételődik, mert végleg intellektuelek kísértője lesz belőlem, márpedig az értelmiség nálunk is reszti, ezért olyan szárnalmas a vele foglalkozók arzenálja, az, amit az imént magad is lesimfáltél. Bocsánat, suttogom, nem sértő szándékkal tettem. Tudom, legyint Samael, csak csalódott voltál, hogy nem valami híresebb sátán jött hozzád. Ne is tiltakozz, hallottam a kis célzásodat egy bizonyos *mefisztulás* hangra. Vigasztaljon, hogy ez a másodosztályú ördög a szokásosnál nagyobb megértést tanúsít irántad, sőt, a rád ügyelés nekem tulajdonképp smakkolt, ezért

hordtalak bizonyos értelemben a tenyeremen. S mintha a szavai tartozéka volna, parányi lángocska kezd sisteregve táncolni a tenyere közepében, hogy aztán a rácsukódó marok elfojtsa. Ez jobban meghat, mint amennyire az átváltozós hókuszpókusz viszolyogtatott. Töprengő hallgatásomat félreérti, ki vele, mi a gondod, a bazári szemfényvesztő majd segít rajta. Rögtönzők hát egy gondot, nehogy megbántsam. Tudod, eszembe jutott a jótanács, amit a legutóbbi pályázatomban kaptam, akkor mondta valaki, hogy szerinte nem is a beadott műveimre mondanak nemet, elég ahhoz a pusztá nevem is, ő viszont nem érti, hogy miért nem változtatok rajta, be kéne adnom ugyanazt a szöveget más néven, hiszen a név csak egy hülye exhibitionistának fontos, annak, aki nem a művét, hanem a nevét akarja nyomtatásban látni, s én egy pillanatra elméláztam azon, vajon nincs-e igaz? Jaj, szegény Samael, szakítom félbe magamat, jól meg vagy áldva velem, egy ilyen balfácánnal. Ha kérhetem, mellőzzük az *áldás* szót, szól rám, de valamire ráhibáztál, a név néha szerintem is csak púp a hátunkon! Hirtelen közlékennyé válik, világra jöttemkor például én is Mefisztófelesz voltam, de a termetem miatt azzal csúfoltak, hogy csak *Mefisztó fele* vagyok, azért lettem Samael. Ami pedig nem a méretemből, hanem az eszköztárból hiányzik, azt empátiával pótolom Téged például nem hajszoltalak bele semmi olyasmi-be, amivel csak elbukni lehet, pedig azzal siettettem volna az alkunkat, de láttam, hogy önsorsrontó vagy, aki nem szorul ördögi segítségre, idáig is úgy harcoltad le magadat, hogy én se intézhettem volna különül, rossznál rosszabb lakások után kötöttél ki ebben az egérlyukban, jól fizető munkáknak fordítottál hátat, hogy független lehess, úgyhogy inkább szakmányban írtam rólad az igazolójelentéseket, és halasztottam a határidőket, mert imponált, hogy minél keserűbb a szád, annál izgalmasabbak a gondolataid. és minél izgalmasabbak a gondolataid, annál kevésbé jut hely számodra a szellemi életben. Mit tudhattam ehhez hozzátenni én? No, azért tudtál, vágom rá, ma például idepofátlankodtál villanykikapcsolás címén, hogy megfossz a munkámtól, ami elég sötét húzás volt tőled. Igen, mondja ő lesúnyt fejjel, szánom is, bánom is, és mintha káprázna a fülem, szégyenkező paták kaparászását vélem hallani. Azért folyamodtam ilyesmihez, dűnnyögi, mert tudtam, hogy ma úgymint lejár az elkárhozási határidő, megkötjük az üzletet, és mindenért kárpótolhatlak! Egyébként itt az alkalom, kérj bármit, ami eufóriával töltene el, hatalmat, hírnevet, háremit szexbombákból, autó- és helikopter-parkot, valutát, garantált árfolyamú részvényt, ha kihagytam valamit, pótolod. Aprót rándítok a vállamon, köszönöm, semmi se kell. Szemrebbenés nélkül folytatja, ha direktben nem akarsz pénzt, megértem, és

szervei honoráriumként? Ha például a műveidet lefordítanák minden világnyelvre? Vagy színpadra adaptálnák? Vagy megfilmesítenék? Mit szólnál egy életmű-sorozathoz? Dömpingkiadásban! Ez rád nézve se volna kompromittáló, mert a jogdíj nem olyasmi, amit a lelkéért cserébe bárki megkaphat, ez testreszabott, csakis lateinereknek szóló ajánlat. Ugye tátogsz, mint a partra vetett hal. Jó, akkor kérek egy aláírást ide, a szerződésre. Zavarban vagyok, nem akarom őt sem kiábrándítani, sem leforrázni, de bosszant, hogy diabolikus mentor létére ilyen kevéssé ismer. Igazán tudhatná, hogy életem hézagait más dolgokkal szeretném kitölteni, nem azzal, amiket felkínált. Most meg mintha hallaná az aggályaimat, felel is rájuk, és bár nem találja el, hogy mire vágnék, elkezd oldalozva közelíteni hozzám. Áltatod-e még magad azzal, hogy az idő majd meghozza az elismerést? Hülyíted-e magad azzal, hogy bezzeg, ha jobbak lennének a munkáid, a világ elkezdene megbecsülni? Hagyjuk a világot, felelem, jobban érdekelne, hogy *neked*, a nagy empátiával tetszik-e, amiről és ahogy írok? Bosszankodva hes-senti el a kérdést, tökmindegy, hogy mit gondolok, nekem úgyszólván hivatalból muszáj forszíroznom a sikeredet. Szóval nem szereted a műveimet, fordítom le a válaszát, akkor viszont örülhetsz, hogy nincs témám, hogy nem szaporítom a fanyalognivalót! Hallod-e, ez itt nem író-olvasó találkozó, förmed rám, ez a te elkárhoztatási műveleted, és nem érek rá a szervei érzékenységeddel bíbelődni. Szóval csak hivatalból szurkolsz, összegzem a lényegét, akkor a kívánságaimat illetően se fogunk zöldágra vergődni. Samael nemhogy nem érzékeli az aggályaimat, még nagyobb fokozatba kapcsolva folytatja a győzködésemet. Higgy nekem, én csak elég hosszú ideje létezem, és tanúsíthatom, hogy az idő lófaszt sem hoz meg, nemhogy igazságtételt vagy méltányosabb megítélést. Ez attól következnek be, ha az emberek elolvasnák, amit írsz, de rólad régóta csak azt hallják, hogy nem számítasz, tehát a munkáid véletlenül se kerülnek a kezükbe. Ezen az idő nem változtat, mert ez egy ördögi circulus vitiosus (és nem magamra célok!), ez legfeljebb presszió hatására változhat meg, és ahhoz kellek én, hogy ördögi nyomás nehezedjék rájuk, mármint a véleményformálókra, aztán bánom is én, miért olvasnak téged, ki félelemből, ki tekintélytiszteletből, ki sznobságból, tökmindegy, a pusztaság kevés hozzá. Samael szemlátomást azt hiszi, hogy gondolkodóba ejtett, pedig elég magam elé képzeltem az így szerzett ismertséget, és nemhogy ráéheznék, a hányinger kerülget tőle. De mivel hallgatok, azt gondolja, csak a konkrétumokra várok. Nézd, ötven éves vagy és tíz könyved jelent meg. Ezt a számot meg kell duplázni. De ha nincs mivel, vetem közbe, jó ideje semmi sem izgat annyira, hogy meg

akarjam írni. Lárifári, intézi el ezt egy legyintéssel, én nemcsak a publikációk számán változtatnék, de megteremteném hozzá a garantált visszhangot is, az meg majd meghozná a kedvedet. Ha kézbe veszem a dolgot, többé nem fordul elő, hogy a műved jelentéktelenségét már a róla szóló cikk terjedelmével megüzenjék a lapok, és még azt a szösszenetet is jó egy évvel később közöljék, nehogy te frissen bekerülhess a szellemi élet áramába, és urambocsá' elkezdj mások számára létezni! De mondok mást: faksimile kiadásban közreadjuk a papírokat, amikkel a seggedet kitörölted. Abból aztán igazán van elég. És ne kérdezd, hogy ez mire lenne jó. Arra, hogy belülről simogasson a tudat, akármit megengedhetsz magadnak. És ha jó a közérzeted, uccu, megjön az ihlet is. Garantálom, hogy többé nem megy komoly értelmiségi számba, aki a szarlenyomatodat nem ismeri, nem elemzi, nem áll elő újabb értelmezéssel, nem kiált ki téged irányzat-, sőt iskolaalapító mesternek. Szegény, buzgó ördögöm, ez fut át a fejemben, szorult helyzetben lehetsz, ha én ennyire kellek. Mondj már valamit, a kurva szentségit, ordít rám, és megint a szájára csap, na tessék, egy újabb kihágás. És mintha bajnak ez nem volna elég, a falat is megdöngetik, kuss legyen odaát, aludni akarok! Samael kezd már ingerültté válni, egyszerűen nem értem, mi a bajod az ajánlatommal? Semmi, vágom rá kellek, azon kívül, hogy nem tudok mit kezdeni vele. Sajnálom, nekem nem az hiányzik, amit te kínálgatsz. Ezek szerint valami azért hiányzik, szögezi le, és hirtelen felordít, hát persze, annyi mellőztetés után nagyobb elégtételre vágysz. Eltaláltam? Lássuk csak, mi lehetne az. Ugye, az kevés volna, kezd kóstolgatni, hogy a te könyveidből fogyjon el a legtöbb, és a híveid, ha dedikálsz, extázisba esve sikongassanak? Ne felelj, rossz ötlet, mire mennél vele? No, de ha elintézném, hogy anatómát mondjanak ki mindenkire, aki nem téged tart a legnagyobbnak? Jó, látom, ez sem az, inti le magát, de már fél az újabb elutasítástól, és elkezd másfelé keresgélni. Ha netán attól tartasz, hogy a szerződést a véreddel kell megpecsételned, megnyugodhatsz. ma már éppen csak ráírjuk az okmányra, hogy RH-pozitív vagy, s azzal kész. Az első euforikus pillanat dolgát is sokkal lazábban kezeljük, mert beláttuk, hogy kimeríti a tisztességtelen üzlet fogalmát, ha egyetlen boldog pillanattért kérjük el valakinek a lelkét. Inkább bevezettük az első előtti pillanat terminust, ami kívánságra a végtelenségig tágítható. Így se? Samaelen kezd úrrá lenni a kétségbeesés, és mert úgy látja, az üzleti szempontok hatástalanok, végső eszközként érzelmi húrokat kezd pengetni. Ha te nem állsz kötélnek, engem visszaminősítenek, és mit gondolsz, mivé? Azontúl arra fognak használni, hogy pártpropagandisták utcán eldobált, egyszer használatos, szemétre való lelkeket söpörjem össze.

Aminél már nincs lejjebb. Szeretném Samaelt valamivel megvigasztalni, de mert járatlan vagyok a gyehenna belső viszonylataiban, tétován csak annyit dadogok, ha ez segít, én kész vagyok tanúsítani, hogy az alkunk nem miattad hiúsult meg, te valóságos tűzijátékot prezentáltál, káprázatos dolgokkal kecsegtetted, minden más lateiner kezét-lábát törve kapott volna utána, és én vagyok, aki meg sem érdemelt ilyen kísértőt, de mit tegyek, számomra ebből nem fakadna eufória, képtelen volnék elfelejteni, hogy a jó, ami történik velem, nem magától történik, pedig a *magától* volna a lényeg. Ez részemről nyilván beteges hiúság, de ha a sikert nem magamnak köszönhetem, akkor az olyasmi, mint ezüst mellett a pakfon, kolozsvári bacon mellett az ersz-szalonna. Samaelből bugyborékoló lávaként tör fel a keserűség, s állával a plafon felé bök, ezek tehetnek róla, ezek, direkt hoznak ilyen helyzetbe, mintha nem is a lelked megszerzése lett volna a cél, csak ürügy kellett a kitasztásomhoz. Ha valakinek, hát neked ismerős ez a történet. És azt is tudod, hogy mennyire tud fájni! Pályakezdő, mondhatni ördögfióka korom óta csak a Jaldabaoth elleni harcnak éltem, és mindenestől rábíztam magam Luciferre, aki, ugye, fényhozó, azt hittem, hogy ő felelősnek érzi magát értem, és nem néztem, hogy a köréhez tartozás nem árt-e nekem, most meg a saját hiszékenységem rág belülről, mint diót a féreg és ott tartok, hogy már semmi más nem tart ezen az oldalon, csak az angyalok arroganciája, mert azt még jobban utálok. Hallgatom őt, a szívem majd megszakad érte, de hirtelen, mintha villám csapna belém, megvilágosodás ér. Ne lógasd az orrod, kiáltok rá, mégis kötünk szerződést! Na neee, hüledezik, lesz vásár? Lesz bizony! Az ugyan nem kell, amit kínálnál, de szíves-örömet megveszem a lelkedet. Na neee, tiltakozik újra, ki hallott már ilyet, ember veszi meg a sátánja lelkét? Ocsmány dolog átverni egy szegény nekibúsult ördögöt. Egyébként rosszul járnál, próbál viccelni, tudniillik nekem nincs olyanom. Dehogynincs, torkolom le, amióta csak itt vagy, folyton kitör belőled! Hm, morogja és bizalmatlanul végigmér, mondjuk, hogy odaadom. Mire jó az neked? Válaszként klaviatúrát rajzolok a levegőbe. Mire? Megírlak, Samael.